

ἀποφουσκάρω ἀμάρτ. 'ποφουσκάρω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φουσκάρω.

Ἀποφουσκαρίσκω, δὲ ἰδ.

ἀποφουσκίζω ἀμάρτ. 'πεφουσκῶ Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποφουσκίζω. Πβ. Φυσιολόγ. στ. 808 (ἔκδ. ÉLegrand) «ἀποφουσκίζει ἀπομακρὰ καὶ πέπτει τὸ φαρμάκιν».

Πέρδομαι, κλάνω ἀήχως. Συνών. ἀποφουσκῶνω 1β, ξανεμίζω, ξεφουσκίζω, φουτίζω.

ἀποφούσκωμαν τό, Πόντ. 'ποφούσκωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφουσκῶνω.

1) Ἐκκένωσις τοῦ ἀνέμου τοῦ ἐξογκοῦντός τι, κοιλίαν ἀσκὸν κττ. Κύπρ. Πόντ. Συνών. ξεφούσκωμα. 2) Μεταφ. ἀνακούφισις ψυχικῇ Πόντ.: Ἀἶκον ἀποφούσκωμαν τῇ καρδίας-ι-μ' κ' ἐνεμείν'να (δὲν περιέμενον τοιαύτην ἀνακούφισιν τῆς καρδίας μου) Χαλδ.

ἀποφουσκῶνω Πόντ. (᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. 'ποφουσκῶνω Κύπρ. 'πουφ'σκῶνον Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. ἀποφουσκῶνω = φουσκῶνω ἐξ ὀργῆς, θυμῶν. Πβ. Μαχαιρ. (ἔκδ. RDawkins) 1,358 «καὶ ἔχοντα καὶ τὲς ἀντροπὲς τὲς ἐδιαβάσαν πολλὰς ἀπὸ τοῦ ὄλου, ὥδε ἀποφουσκῶσαν».

1) Ἐκκενῶ τὸν ἀέρα πεφυσιωμένου τινός, οἷον φύσκης, ἀσκῶν δερματίνου κττ. Κύπρ. Πόντ. (᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.: 'Ποφούσκωσ' τ' ἀδ-δὶν γιὰ νὰ βάλομεν κρασὶν μέσα Κύπρ. Ἀποφούσκωσο τ' ἀντζεῖο (ἐκκένωσον τὸν ἀέρα τοῦ ἀσκαύλου) ᾽Οφ. Ἀποφουσκῶνω τὸ δουδάρ' (φύσκη κατεσκευασμένη ἐκ παχέος ἐντέρου) Πόντ. Καὶ ἀμτβ. ἐκκενοῦμαι τοῦ ἀέρος Κύπρ. Πόντ.: Ἐκλασεν τὸ ἐποφούσκωσεν ἢ τδοιλιά του Κύπρ. Ἀμον τὸ ἔπεν τὸ γματρικόν, ἐπεφούσκωσεν ἢ κοιλία τ' Πόντ. Τοῦ καραβί' τὰ παννία φουσκῶν'νε καὶ ἀποφουσκῶν'νε αὐτόθ. Ἐκρύωσεν τὸ ζουμάρ' κ' ἐπεφούσκωσεν (ἔπεσεν ὁ ὄγκος του) αὐτόθ. β) Πέρδομαι ἄνευ ἤχου Ἰμβρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποφουσκίζω.

2) Μεταφ. ἀνακουφίζω, καθησυχάζω Πόντ.: Πέ ἄτον δύο λόγια καὶ ἀποφούσκωσον τὴν καρδίαν ἄτ' Πόντ. Καὶ ἀμτβ. ἀνακουφίζομαι Πόντ. (᾽Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Θὰ λέω σε ντὸ ἔχω ἀπέσ'-ι-μ' ν' ἀποφουσκῶν' ἢ καρδιά μ' Πόντ. Ἐκλαπα ἔκλαπα κ' ἐπεφουσκῶθα Τραπ. Χαλδ. 3) Ὀλοσχερῶς πληρῶ τι δι' ἀέρος κοιν.: Ἀποφούσκωσα τὸ ἀσκή-τὴ φούσκα.

ἀπόφραγμα τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπόφρασμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφράζω.

1) Ἀφαίρεσις, διάλυσις φραγμοῦ, φράκτου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποφράξιμον, ξέφραγμα. β) Διάσπασις, διάρρηξις προσηρμοσμένου τινός (θύρας, παραθύρου κττ.) ἢ πεπλεγμένου (καλαθίου κττ.) ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀπόφραγμα τῇ πόρτας - τῇ παραθυρί' Πόντ. 2) Φθορὰ ἐνθ' ἄν.: Ἀἶκον ἀπόφραγμα καμιοί' κ' εἶδα (τοιαύτην φθορὰν ὑποκαμίσου δὲν εἶδα) Χαλδ. Ὁ δέσκαλον ἐκράτεσεν τὸ μεσημέρ' νεστικόν τὸ παιδί μ' γιὰ τ' ἀπόφραγμα τῇ χαρτί' ἄθε αὐτόθ. Νουνίζ' τ' ὅποι' ἄτ'ς τ' ἀπόφραγμα αὐτόθ.

ἀποφράζω Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. ᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σέριφ. κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φράζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποφράσσω = ἀποκλείω.

1) Τελειώνω τὸ φράξιμον Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Εἶδα κ' ἔπαθα ὅσπου ν' ἀποφράζω τὸν κῆπο μας Λακων.

2) Ἀφαιρῶ τὸν φράκτην, διαλύω τὸν φραγμὸν ἢ πλέγμα τι Πόντ. (Οἶν. ᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σέριφ. κ. ἄ.: Ὁδάντο ἀποφράξεις τὸ τῶπι (διατί κτλ. τῶπι = κῆπος) ᾽Οφ. Ἐπεφράε

τὸ φραγάδ' (διελύθη ὁ φράκτης) αὐτόθ. Συνών. ξεφράζω.

β) Διασπῶ, διαρρηγνύω Πόντ. (᾽Οφ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐσurreν κ' ἐπέφραξεν τὴν πόρταν Χαλδ. Σύρω καὶ ἀποφράζω τὸ στόμα σ'! (ἀπειλὴ) αὐτόθ. 3) Φθείρω, καταστρέφω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀποφράζω τὸν τοῖχο - τὰ ροῦχα - τὰ σάρκες - τὰ χαρτιά Οἶν. Ἀκόμαν ἕναν ἐβδομάδαν ἐν' τὸ πάει ὁ παιδᾶς 'ς σ' ὁσχόλειον κ' ἐπέφραξεν τὸ χαρτὶν ἄτ' Χαλδ. Ἐναν ζευγάρ' ὀρτάρᾶ εἶδεν κ' ἐκεῖνα πα ἐπέφραξεν ἄτα (ὀρτάρᾶ = κάλτσες) Χαλδ. Ἡ κασσέλλα μου ἐποφράγε Οἶν. Ἀποφράζω τὰ λώματά μ' (ἐνδύματά μου) Κερασ. || Φρ. μεταφ. Ἀσ' σὴν χολήν ἄτου νὰ ἐποφράγοντον (ἐκ τῆς ὀργῆς του ἤθελε διαρραγῇ) Οἶν. Ἐκούϊζα ἐκούϊζα, ἐπεφράγα (ἐκ τῆς πολλῆς καὶ συχνῆς κραυγῆς διερράγη) Χαλδ. Ἐγέ-λασαμε ἐγέλασαμε, ἐπεφράγαμε (ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια ἐσκάσαμε) αὐτόθ. Ἀσ' σὸ πολλὰ τὸ φρεῖν καὶ ποτὴν θ' ἀποφράεσαι (ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ θὰ διαρραγῇ) Χαλδ. Ν' ἀποφράεσαι! (ἐπὶ τοῦ ἀκορέστως ἐσθιοντος ἢ πίνοντος, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ συνεχῶς φωνάζοντος ἢ ἀποπατοῦντος. Ἀρά) Πόντ. Πβ. τὴν ἀρχ. φρ. «διαρραγεῖς!»

ἀποφρανταλίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποφρανταλίσομαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φρανταλίζω.

Χαίρω ὑπερβολικῶς, γίνομαι ἑξαλλος ἀπὸ χαράν.

ἀποφράξιμον τό, Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφράζω.

Διάλυσις φραγμοῦ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόφραγμα 1.

ἀπόφραχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'πόφραγους Μακεδ. 'πόφραος Κύπρ. 'πόβραος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. *φραχτός < φράζω.

Ὁ μὴ ἔχων φράκτην ἐνθ' ἄν.: Περ'βόλιν 'πόφραον Κύπρ. Οἱ τόποι οὐλ-λοι ἐν' 'πόβραοι αὐτόθ. || Παροιμ.

'Πόφραγους μπαχτσές, ἔρ'μα τὰ λάχανα

(ἐπὶ ἐλλείψεως τῆς ἀναγκαίας ἐπιτηρήσεως) Μακεδ. Συνών. ἀφραχτος, ξέφραγος.

ἀποφρικιάζω ἀμάρτ. 'πεφρικιάζω Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φρικιάζω.

Περιχέω διὰ ζέοντος ὕδατος: Ὁ παππᾶς ἅμα τὸν γεῖδε πιάν' τὸ καζάν' πὲ τὸ βραστερὸ τὸ νερὸ καὶ τὸν 'πεφρικιάζ' (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ζεματίζω.

ἀποφριματῶ Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φριματῶ. Τύπ. ἀφριματῶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Δ. στ. 475.

Ἀγριεύω καὶ ἀπειλῶ ὑπόκωφα μέσα ἀπὸ τὰ δόντια: Ὡστὸ νὰ μᾶσε δὴ 'κείνη, ἤρχιξε ν' ἀποφριματῇ. Ἐποφριμάτανε 'κείνη, μὰ γὰρ δὲ ἀφ'φοβήθηκα. Συνών. *ἀποβριμοῦμαι.

ἀποφροκαλίδι τό, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποφροκαλίδ' Σκῦρ. 'ποφρουκαλίδιν Κύπρ. 'ποφρουκαλίδον Κύπρ. 'ποβρουκαλίον Κύπρ. 'ποφουρκαλίδον Κύπρ. 'ποφουρκαλίον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. φροκαλίδι. Τύπ. ἀποφρουκαλίδι παρὰ Μεουρσ.

Συνήθως πληθ., τὰ διὰ τοῦ σαρώθρου συναγόμενα καὶ ἀπορριπτόμενα, ἀπορρίμματα ἐνθ' ἄν.: Σήκωσ' τ' ἀποφουρκαλία 'ποδὰ χαμαὶ Κύπρ. || Φρ. Τὸν ἔκαμε ἀποφροκαλίδ' (τὸν ἐξηυτέλισε τελείως. Συνών. φρ. τὸν ἔκαμε σκουπίδι) Σκῦρ. || Ἀσμ.

Οὐλα τὸ 'ποφουρκαλίδον ἔδωκός με τ' ἀνέμον

(οὐλα = ὥσπερ) Κύπρ. Συνών. ἀποσάριδο, ἀποσάρωμα 2, ἀποσκούπιδο, σαρίδι, σκουπίδι, φροκαλίδι, φρόκαλο.

